

CONVERSA AMB...

Josep Ferrer i Coma Assistent Social de l'Escala.

L'Escalenc.— Ens pots dir com et dius i on vas néixer?

Josep Ferrer.— Em dic Josep Ferrer i Coma, tinc vint-i-sis anys i sóc nat a Torroella de Montgrí. He estat dos anys treballant a Girona, per a l'Ajuntament, en un Centre Social del barri de Santa Eugènia. Treballava d'educador de carrer. Portava un Casal de Joves i un taller formatiu per a joves de 14 a 16 anys no escolaritzats.

L'Esc.— Què va fer que et decidissis a venir al nostre poble?

J. F.— Feia un any que havia acabat els estudis d'Assistent Social. Aleshores la meua intenció era poder treballar en aquesta feina. Sóc empordanès, m'agrada l'Empordà i per això em va atreure tant aquesta plaça.

L'Esc.— Hi ha molta feina?

J. F.— Sí, n'hi ha molta, això m'ha sobtat. La feina m'ha vingut tota de cop. Pensava fer un estudi del poble, de les necessitats. Però de seguida m'he hagut d'enganxar al carro, que és la dinàmica de l'Ajuntament.

L'Esc.— Les demandes de quina classe són?

J. F.— Són molt diverses. Fa un mes i mig que sóc aquí. Les dues coses que més problemàtica han presentat són:

El problema de la vivenda. M'han arribat molts casos de gent que estava en una situació greu, la que se'ls acaba el lloguer i no saben on anar a viure. Hi ha una incongruència, ja que troben pisos per l'hivern; i a l'estiu, que és quan poden treballar, no tenen lloc on viure.

L'altre aspecte al qual s'ha de donar una empena gran i que crec que la gent que viu a l'Escala s'ho mereix, és el tema de la vellesa. Els vells a l'Escala encara no tenen un lloc on estar, no hi ha una llar dels jubilats. Des d'aquest ajuntament s'ha treballat però això no depèn únicament de l'Ajuntament. La Direcció General de Serveis Socials, en el pla d'acció especial, l'Escala n'és població prioritària. A l'any 1988 probablement ja hi haurà partides pressupostàries per construir una llar dels jubilats.

L'Esc.— S'havia sentit dir pel poble que era probable que es reconvertis el pòsit en llar per a jubilats.

J. F.— Per la informació que en tinc, sembla ser que hi ha hagut negociacions per part de l'Associació de Jubilats, els quals han tingut una resposta positiva, però n'estan esperant una resposta definitiva. De moment els papers han hagut d'anar a Madrid, perquè depèn de l'«Institut Social de la Marina». I són coses que van lentes.

L'Esc.— Quins serveis pot oferir una llar de jubilats?

J. F.— Són molt amplis. Crec que hauria d'haver-hi una sala de lectura, una sala d'emergències, farmaciola, llibreria, una sala de juntes, un lloc d'estada com pot ser un bar... De fet com més àmplia sigui la zona millor.

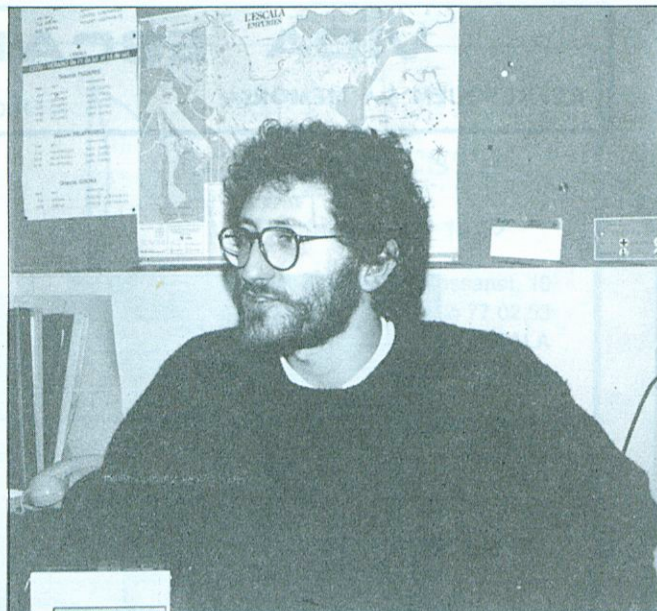
Crec que és un tema urgent al qual si ha de donar una resposta ràpida. Els vells de l'Escala es troben en els bancs d'espera dels autobusos, a les places, voltant pels carrers...

L'Esc.— S'havia parlat d'una Residència per a gent gran. Què hi ha d'això?

J. F.— Els estudis que s'havien fet abans que jo arribés, ja contemplaven aquest fet.

Jo mateix en pocs dies m'he trobat amb aquesta problemàtica. Hi ha moltes demandes de gent gran que no té família i que se n'ha d'anar fora.

Aquesta residència tindria unes condicions d'admissió estrictes i estaria dirigida realment a la gent necessitada. Penso que s'ha de partir de la idea que una persona gran ha d'estar a casa seva. I si pot estar ben atès a casa seva, no té perquè anar a cap altre lloc. Evidentment, si aquesta persona té familiars, l'obligació d'aquests és tenir-ne cura. No s'ha de viure amb la idea que els hospitals i residències són llocs per anar-hi a deixar morir els vells. La gent ha de ser conscient que els vells han de ser atesos a casa. La responsabilitat és dels familiars. I si hi ha vells que, per la raó que sigui, volen anar a una residència, aleshores penso que se'ls ha de facilitar el fet de poder-hi anar.

L'Esc.— S'ha pensat de proporcionar serveis d'ajuda a domicili per a vells que ho necessiten?

J. F.— L'Ajuntament té una treballadora familiar que cobreix uns quants casos d'aquí a l'Escala, de persones que necessiten ajuda per a portar una vida normal.

Per altra part, la gent gran que cobra una pensió de vellesa per part de la S.S. pot optar a una ajuda a domicili que jo mateix puc tramitar a través dels assistents socials, la qual cosa depèn de la Generalitat.

L'Esc.— En què consisteix aquesta ajuda?

J. F.— Consisteix en pagar una persona que va al domicili de la persona gran a ajudar a fer les feines que aquesta persona no pot realitzar. Des d'organitzar-li una mica la casa, a anar a fer receptes, o anar-li a comprar si és que no pot sortir. I si és invàlid, ajudar-lo en totes les seves necessitats.

L'Esc.— Aquest servei seria gratuït?

J. F.— Aquest servei el paga la Generalitat al vell i aquest el dona a la treballadora familiar.

Si la prestació la fa l'Ajuntament a través de la treballadora familiar que té contractada, generalment ho cobreix part l'Ajuntament i part la persona ajudada.

L'Esc.— Parlem ara dels petjtons, s'ha pensat en alguna activitat lúdica?

J. F.— El que he vist aquí és que hi ha una infraestructura mínima en tot el que abarca els serveis culturals.

Tot i que funcionen molts grups, hi ha poca participació ciutadana en tot el que afecta a la comunitat.

Els infants són un sector de la població que en un mes i mig que porto aquí no he tractat massa. Sé que funcionen dues guarderies. Hi ha gent que té problemes econòmics. I qui em ve a preguntar si funciona una guarderia municipal amb preus raonables.

Ara bé, el que sí està clar, és que una ludoteca com a servei a la infància seria ideal. A les comarques gironines l'única que conec és la de Salt. La biblioteca cobreix una certa demanda de l'adolescència, però la infància no hi anirà. Tot i això és difícil que un poble sigui sensible a aquest tema. Perquè als pobles la mainada té molt més espai per jugar, per córrer...

Crec que un lloc d'esbarjo per als infants seria molt necessari, ja que aportaria uns coneixements educatius i d'aprenentatge molt interessants, cares a la formació dels nens.

La motivació que donin els pares als seus fills és bàsica. Si els pares animen els seus fills a participar en activitats de muntanyisme, excursionisme, ect. Això a la llarga donarà els seus fruits.

L'Esc.— Per als nens de 10 a 13 anys, s'ha pensat fer alguna cosa pel seu lleure?

J. F.— Això és una inquietud que pot plantejar una determinada gent que pot estar preocupada per aquesta situació.

Penso que és tota la comunitat que ha d'aportar idees i possibles solucions. Jo estic obert a qualsevol idea que es vulgui impulsar i que pugui donar els seus fruits. S'ha de connectar també amb els nens per veure què és el que volen ells. Crec que no ha de sortir impulsat des de les institucions, sinó que ha de sortir de la comunitat.